

ske overflødige Baner udelukkes“. Ja, saa vidt er man ikke en Gang gaaet. En Behandling af den Art, som det ærede 2det Medlem for 7de Kreds har nøjedes med, er unægtelig lidt. Ordføreren for det konservative Folkeparti i Folketinget forudsatte dog, at de umulige Baner blev skubbet ud, men end ikke det har man fundet Anledning til at gøre.

Ordføreren (Jørgen Berthelsen): Jeg forstod, ligesom det ærede 2det Medlem for 7de Kreds (Døcker), det ærede 1ste Medlem for 6te Kreds (Hey) saaledes, at naar han protesterede mod Foretagelsen af Sagens anden Behandling, var det af formelle Grunde. De formelle Grunde blev efter min og vistnok hele Tingets Opfattelse under Debatten fuldstændig forladt af det ærede 1ste Medlem for 6te Kreds, og kun Realiteten blev tilbage. Derfor kan jeg saa udmærket godt forstaa, at det ærede 2det Medlem for 7de Kreds nu tilraader, at Sagen behandles endeligt. Maa jeg overfor det ærede 1ste Medlem for 6te Kreds, der nu ivrer saa stærkt imod, at Sagen kommer til Behandling, gøre opmærksom paa, at der fra Loven af 1894 endnu staar 5 Baner tilbage, paa hvilke der ikke er givet Koncession, og efter Loven af 1908 er der 19 Baner tilbage. Det er altsaa i alt 24. Fra 1908 til 1918 er der gaaet 10 Aar, og jeg synes ikke, at det vilde være nogen saa forfærdelig stor Ulykke, om vi f. Eks. i 1928, hvis nogle af os lever saa længe — og det er der vel nok nogle, der gør — skulde se, at der maaske ogsaa da var 19 Baner tilbage af dem, som vi vedtager her i Dag. Det ærede Medlem har selv været Medlem af Udvalget og har haft Lejlighed til at sætte sig ind i alle Enkelthederne, og der ligger et tilstrækkelig stort Materiale i Udvalget. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem har gjort sig den Ulejlighed at sætte sig ind deri, men under disse Omstændigheder synes jeg ikke, at det ærede Medlem med Grund nu kan beklage sig over, at Sagen ikke er blevet tilstrækkelig behandlet i Udvalget. Jeg vil ikke sige, at det ærede Medlem har besøgt for mange Udvalgs møder — det maa hver for sig om —, men jeg maa sige, at der har været tilstrækkelig Lejlighed for det ærede Medlem til at gøre Studier, og der har været Materiale nok til, at det ærede Medlem, hvis han har villet, har kunnet sætte sig ind i alle de foreliggende Forslag.

Jeg vil endnu en Gang gentage min anbefaling af, at der ikke nu i den 11te,

for ikke at sige i den 12te, Time af Rigsdagssamlingen nægtes dette Lovforslag Behandling. Det vilde være en stor Skuffelse for alle de Mennesker, som er saa stærkt interesserede i disse Baneanlæg over hele vort Land, som jeg sagde i Formiddags, lige fra Skagen til Gødser. Jeg synes egentlig heller ikke, at det vilde være heldigt, at den sidste Handling, dette Ting foretager sig, blev at nægte Behandling af en Sag, som er af stor Interesse for saa mange Mennesker, uanset deres politiske Anskuelse, efter de uhyre Anstrengelser, de interesserede har udfoldet, og de Kapitaler, de har skaffet til Veje, blot fordi det ærede Medlem ikke har haft tilstrækkelig Tid og Lejlighed til at sætte sig ind i vedkommende Sag. Jeg anbefaler endnu en Gang at stemme for, at Lovforslaget kommer til Behandling her i Tinget i Dag.

Høy: Naar det ærede Medlem udtalte sig om min Deltagelse i Udvalgsarbejdet, maa jeg først tillade mig at undre mig noget derover. Det ærede Medlem ved, hvis det ærede Medlem kan huske det, at jeg ikke har deltaget i mange af de første Udvalgs møder, hvor man bl. a. og navnlig modtog 29 Deputationer, og jeg skal ikke undlade at sige den ærede Ordfører hvorfor. Det er af den simple Grund, at jeg fandt det ganske overflødigt, fordi der var saa godt som ikke et eneste Medlem af Udvalget, der den Gang tænkte, at denne Sag skulde føres igennem. Jeg har ikke Lov til at fremdrage private Udtalelser, og det skal den ærede Ordfører være glad ved, at jeg afholder mig fra. Men den 12. Marts, Tirsdag, da der kom Gang i Sagen, og Arbejdet, som sagt, tog Fart, har jeg været til Stede. Naar jeg ved anden Behandlings Begyndelse fremkom med en Indsigelse og en Motivering, saa er det meget rigtigt, at jeg motiverede det bl. a. ved en Formalitet, men navnlig ved en Realitet. Jeg hænger mig slet ikke i Formaliteter. Hvis der ikke var andet i Vejen end, at den ærede Ordfører, Ministeren og et Medlem havde lavet et Ændringsforslag, som Udvalgets Medlemmer ikke havde set, havde det saamænd ikke gjort saa meget. Men Realiteten, det staar jeg fast paa, er for mig meget vigtigere, og det er den, at fra Tirsdag til Lørdag er denne Sag forceret igennem paa en efter min Mening ganske utilbørlig Maade. Betænkningen er omdelt her i Salen Søndag Eftermiddag og ikke tilstillet Medlemmerne. Mødet er